

În gondolă

Ion Luca Caragiale

La San Marco în piață,
Dulce curge-n carnaval,
Ca un vis, a noastră viață
Lin șoptește-al mării val.

— Vino, vino, gondoliere,
Ia-ne, du-ne-ncet-încet,
Sub a lunii scâteiere...
Cântă, scumpul meu poet!

Doarme-albastr-Adriatică;
Dorul tău îmi vei cânta...
Nu te teme de nimică...
Ești al meu și sunt a ta!

Doarme-acum și cruđu-mi gâde
În palatu-i aurit;
De gelosul meu poți râde,
De demult l-am adormit,

— Pentr-un zâmbet, o privire
De la tine, scump odor,
Partea-mi dau de nemurire,
Dau chiar patrie, onor!

Vezi tu luna de pe ceruri
Cum străluce mângâios,
Învelind tot în misteruri?
Pentru mine-i de prisos.

Tu ești singura-mi lumină,
Luna mea d-acum tu ești.
Dogaresa mea divină!
Spune-mi, spune: mă iubești?

— Te iubesc ca o nebună;
Fă cu mine orice vrei;
Dacă-s pentru tine lună,
Tu ești soare-n ochii mei!

Dă-mi căldura ta suavă,
De-al ei foc să mă topesc...
Sunt a ta fidelă sclavă;

Te iubesc! da, te iubesc!

Înainte, gondoliere
Du-ne, du-ne-ncet-încet!
Sub a lunii scânteiere,
Cântă, scumpul meu poet!

— În Veneția duioasă,
Dulce-i viața-n carnaval!
Pentr-o inim-amoroasă,
Cântă, râde-al mării val!